

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg er helt klar over, at en del af det forslag er møntet på at lave et felttog imod arbejderbevægelsens radio og tv, som man kalder det, men jeg vil godt herfra tage afstand fra den almindelige nedgøring af arbejderbevægelsen, som nu har været oppe fire eller fem gange i løbet af forhandlingerne.

Det er arbejderbevægelsen, der har stået bag ved en stor vækst i folkeoplysningen her i landet. Arbejderbevægelsen gjorde meget for at fremme folkebibliotekerne, arbejderbevægelsen har været bag en del af højskolerne, arbejderbevægelsen har et meget stort oplysningsforbund, som har betydet kolossalt meget for den folkelige bevidsthed her i landet.

Nu synes jeg, man skal holde op med at rakte arbejderbevægelsen ned. Tal om lokalradio, tal om lokal-tv, og hold op med det gas om arbejderbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Til hr. Johs. Sørensen og dermed også til hr. Poulsgaard. Jeg startede mit sidste korte indlæg med at sige, at jeg står bag ved alt det, jeg har sagt, som står i artiklen.

Derefter må jeg sige til hr. Helge Mortensen, at det er muligt, jeg brugte ordet aftale, og det er klart, at når der er tre partier i regeringen, så taler man selvfølgelig sammen om det, man fremlægger. Men i denne specielle situation kan man måske godt tale om en slags aftale, for i virkeligheden er det jo en proces, der er foregået over lang tid, hvor mange partier har siddet om bordet – også hr. Helge Mortensens – og hvor nogle af tingene er faldet på plads hen ad vejen. Det, at der bliver talt sammen, inden lovforslaget bliver fremsat, er jo altså såre naturligt, når der er tre partier i en regering. Men den situation er det selvfølgelig så mange år siden man har prøvet i Socialdemokratiet, at hr. Helge Mortensen ikke kender til det, så han er tilgivet.

Med hensyn til fru Ingerlise Koefoed må jeg sige, at jeg har brugt megen tid på at tale om fagbevægelsens rolle, men jeg vil på intet tidspunkt nedgøre fagbevægelsen for dens indsats i folkeoplysningen og på de elektroniske mediers område, fordi den selvfølgelig udnytter de muligheder, der er.

Det, jeg talte om, var, at andre så vidt muligt skal have de samme muligheder og i hvert fald ikke de uligheder, der er med disse mange skattebegunstigede midler, som man kaster ind i kampen om de elektroniske medier. Vi synes, det er urimeligt, at man har den fordel, og det var kun fordelene, jeg talte om. Det var absolut ikke nogen nedgørelse; det afstår jeg på det kraftigste fra.

Marianne Jelved (RV):

Jeg er glad for, at vi er nået så langt, som vi dog trods alt er, så vi kan få disse to lovforslag behandlet i denne samling.

Da vi behandlede lokalmedierne her i salen i november 1987, fremsførte jeg, at Det Radikale Venstre ikke ville afvise reklamer i lokalmedierne på forhånd, og at vi heller ikke på forhånd ville afvise, at dagbladene skulle have sendetil-ladelse. Det, vi ønskede, var at udfylde en mangel i den lovgivning, der gælder, nemlig et økonomisk grundlag for lokalmedierne, og vi ønskede at sikre, at de lokalmedier, som ikke ønskede at bruge reklamer, også kunne få støtte. Det er ud fra synspunktet, at mange små radioer er noget af det, der lever op til det formål, som lovgivningen har, nemlig mangfoldigheden.

Så har der i vinterens løb været ført adskillige forhandlinger på mange forskellige leder. Det sidste møde fandt faktisk sted den 15. april i år. Så er der sket forskellige ting undervejs siden da, og nu bliver der altså fremsat et forslag, som jeg i hvert fald kan genkende på så mange punkter – hvilket heller ikke kan undre tilhørerne her i salen – at Det Radikale Venstre selvfølgelig kan gå ind for det.

Jeg vil godt sige, at når Det Radikale Venstre skiftede opfattelse med hensyn til reklamer i lokalmedierne, så hang det sammen med erfaringer, som adskillige radikale tillidsfolk rundt om i landet gjorde i september 1987 ved folketingsvalget. Der var nemlig sket det forud i juni 1987, at SF, Socialdemokratiet og den daværende regering havde vedtaget en ændring af den gældende lov om lokalradioer, som gik ud på, at politiske partier kunne købe sendetid.

Jeg brugte 2.000 kr. i den lokale radio og 2.000 kr. i det lokale tv, og jeg sad og havde det rigtig dårligt, for det var dobbeltmoral, så det baskede, når jeg kan betale, fordi jeg er politisk engageret og stiller op til et valg og ved penge